

Arrest

nr. 272 272 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse origine te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 januari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen, vergezeld van hun minderjarige kinderen, op 22 oktober 2019 verzoeken om internationale bescherming in. Zij worden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 januari 2020 beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Het hiertegen door verzoekers ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest met nummer 245 430 van 3 december 2020.

1.3. Op 17 december 2020 dienen de minderjarige kinderen een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt, inzake de in punt 1.3. bedoelde verzoeken, op 16 juli 2021 beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Het hiertegen door verzoekers ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest met nummer 270 659 van 29 maart 2022.

1.5. Verzoekers dienen bij brief van 15 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond van de medische problematiek van S.H.S. (verzoekster).

1.6. Verweerder neemt op 10 november 2021 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.5. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2021 bij aange-tekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Betrokkenen bezitten de vluchtelingenstatus in Griekenland

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden (en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor J.S. H S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.10.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van verblijf, Griekenland.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“[...] A. ALGEMEEN

1. In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2021 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De gemachtigde verwijst ter onderbouwing van dit besluit naar het gevoerde onderzoek door de arts-adviseur van 27 oktober 2021.

B. DE ZIEKTE VAN MEVROUW J.S.

2. Door de verzoekende partij werd op 27 oktober 2021 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelet op de medische situatie van mevrouw J.S. (de moeder van het gezin).

De verzoekende partij voegde een standaard medisch getuigschrift (onder stuk 3 bij de aanvraag), toe bij dit schrijven, voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van mevrouw J.S. H S (de moeder van het gezin). Huidige aanvraag wordt ingediend op grond van haar ziekte. Dit attest werd opgesteld door Dr. J.V. op 19 augustus 2021.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op het medisch verslag van 5 juni 2020 van psychiater Dr. Jan Van Hecke (onder stuk 4 bij de aanvraag) en de verslagen van de consultaties die zij had (onder stuk 5 bij de aanvraag).

De ernst van de aandoening van mevrouw J. blijkt uit de voorgebrachte medische attesten. Deze laten zowel een fysieke als psychische kwetsbaarheid zien in hoofde van verzoeker.

Verzoekster heeft onder meer te kampen met een chronische cervicobrachialgie. Symptomen hiervan zijn pijn in de nek en schouders die uitstraalt naar de armen. De pijn wordt erger bij het draaien en kantelen van het hoofd in een specifieke richting.

Het perifere zenuwstelsel wordt opgebouwd door alle zenuwen die zich buiten het centraal zenuwstelsel (ruggenmerg en hersenen) bevinden. Deze 'perifere zenuwen' zorgen voor de communicatie tussen de hersenen enerzijds en onze organen, spieren, huid, etc. anderzijds. Ze takken af van het ruggenmerg tussen twee wervels en lopen vanaf daar verder naar de plaats waar ze hun functie hebben. De bezuivering van onze armen wordt verzorgd door zenuwen die uit de nek komen. Wanneer deze zenuwen aan de zenuwwortel, vlak aan de aftakking van het ruggenmerg, of verderop ingeklemd, geïrriteerd of beschadigd raken, kan dit ervoor zorgen dat er uitstralingspijn ontstaat.

Daarnaast kampt mevrouw J. met een ernstige vitale depressie.

Een depressie met vitale kenmerken betekent dat een depressie met ontregeling van de vitale functies: eten, slapen en dag-nachtritme. Vitale kenmerken worden ook wel melancholisch kenmerken genoemd, direct vertaald vanuit het Engels: melancholy. Melancholische of vitale kenmerken worden nogal eens verward met melancholie. Melancholie is echter een historisch concept waarbij het klinische beeld wordt gekarakteriseerd door droefgeestigheid, ziekelijke bezorgdheid, gestoorde psychomotoriek, vitale kenmerken en psychotische verschijnselen.

De kwetsbaarheid van de moeder van het gezin is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat zij kan stabiliseren. Verzoekster dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om haar situatie in te hand te houden.

Deze opvolging is noodzakelijk om de situatie van verzoekster niet te laten escaleren (zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift). Een totale prognose over een duurtijd van de behandeling kan thans nog niet worden gemaakt.

C. DE BEOORDELING VAN DE ZIEKTE DOOR DE ARTS-ADVISEUR

3. In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2021 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 27 oktober 2021.

De verzoekende partij wijst erop dat de wettelijk opgedragen taak van de arts-adviseur de zorgvuldige beoordeling omvat van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling zowel als de graad van ernst (zie artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet).

Door de arts-adviseur wordt gesteld in het advies van 27 oktober 2021 dat mevrouw J.S. kampt met PTSD en zij "psychiatrische ondersteuning" nodig heeft. Er wordt voorts nog kort gesteld dat zij actueel Duloxetine en Lorazepam neemt als medicatie en dat er geen tegenindicatie zou bestaan tot reizen.

De verzoekende partij moet vaststellen dat de arts-adviseur de noodzakelijk geachte behandeling van mevrouw J.S. - door de algemene vermelding van "psychiatrische ondersteuning" in het advies - niet op een zorgvuldige wijze beoordeeld. Deze vermelding ("psychiatrische ondersteuning") is uiterst algemeen en geeft niet op een zorgvuldige manier weer wat de noodzakelijk geachte behandeling uitmaakt.

De verzoekende partij kan eveneens vaststellen dat de arts-adviseur geen effectief standpunt inneemt over de graad van ernst van de weerhouden aandoening van verzoekster, aangezien enkel wordt gesteld dat zij "lijdt aan een PTSD". Een posttraumatische stressstoornis is bovendien een zeer breed begrip, met grote verschillen in graad van ernst.

De verzoekende partij wijst erop dat beoordeling van de graad van ernst van de aandoening van mevrouw J.S. te onderscheiden is van de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling ("De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft"; eigen accentuering).

Het komt de arts-adviseur dan ook toe om deze, van elkaar te onderscheiden, elementen te beoordelen op een zorgvuldige (en dus grondige) wijze. Dit is niet het geval in het advies van 27 oktober 2021, in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien alsnog zou blijken dat de arts-adviseur een zorgvuldig standpunt zou hebben ingenomen over de noodzakelijk geachte behandeling, dan wel de effectieve ernst van de aandoening van verzoekster, dan blijkt dit minstens niet uit het advies van 27 oktober 2021. De formele motiveringsverplichting wordt hierdoor geschonden.

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn. De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijfformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150);*

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

D. DE BEOORDELING VAN DE BESCHIKBAARHEID EN TOEGANKELIJKHEID DOOR DE ARTS-ADVISEUR

4. Na het oordeel van de arts-adviseur over de ziekte van mevrouw J.S., oordeelt de arts-adviseur vervolgens dat de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland. Dit oordeel wordt betwist door de verzoekende partij.

5. De ambtenaar-geneesheer is gehouden een individueel onderzoek te voeren naar zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid). Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet erop gewezen dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Griekenland ontbreekt.

De verzoekende partij verwees hiervoor naar de algemeen gekende situatie in Griekenland en de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich thans bevindt. De verzoekende partij gaf tevens aan in de procedure tot internationale bescherming waarom het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar Griekenland.

De verzoekende partij benadrukte in hun aanvraag het gebrek aan middelen binnen de Griekse samenleving om het hoofd te bieden aan de psychische problemen waarmee verzoekers tot internationale bescherming (en, vervolgens, personen die internationale bescherming hebben verkregen) te kampen hebben.

Door de erbarmelijke situatie in de Griekse vluchtelingenkampen, hebben zeer veel personen te kampen met mentale problemen (tot gedachten aan zelfmoord toe), waardoor het gezondheidssysteem nog meer wordt belast.

Een rapport van december 2020 van het International Rescue Committee (IRC), getiteld "The Cruelty of Containment", getuigt van de alarmerende aantallen vluchtelingen en migranten op de drie Griekse

eilanden Chios, Lesbos en Samos die suïcidale gedachten en depressies ervaren. Tussen maart 2018 en oktober 2020 had driekwart van de migranten en vluchtelingen die door het IRC werden bijgestaan te maken met psychische problemen. Dit was voornamelijk te wijten aan de onmenselijke levensomstandigheden en hun ervaring tijdens hun reis naar Europa. De pandemie en de maatregelen die Griekenland heeft genomen om de verspreiding van het virus te vertragen, versterkten deze problemen. Door de lockdown van afgelopen maart zag IRC een piek van 71 procent in het aantal mensen met psychotische symptomen.

Hiertegenover staat dat de hulp aan vluchtelingen met depressie, angst en posttraumatische stoornis zeer beperkt blijkt en inadequaat is.

Erkende vluchtelingen in Griekenland dragen bovendien bij aan de bestaande moeilijkheden om toegang te krijgen tot het gezondheidssysteem, als gevolg van het beleid dat door de EU en Griekenland wordt uitgevoerd om verdere verplaatsing van erkende vluchtelingen te voorkomen. Met het stopzetten van de verspreiding van Zorg- en Socialeverzekeringsnummers afgelopen juli 2019 (AMKA-nummer) hebben asielzoekers geen toegang tot de arbeidsmarkt en het zorgstelsel meer (behalve voor noodgevallen). Mensen kunnen geen medicatie krijgen, kunnen niet in het ziekenhuis worden opgenomen, zelfs niet in psychiatrische ziekenhuizen, omdat ze geen enkel zorgverzekeringsnummer hebben.

De gezondheidszorg in Griekenland is dan ook onvoldoende uitgerust om de mentale problematiek die heerst in Griekenland - en waarmee mevrouw J. ook wordt geconfronteerd - op een humane manier het hoofd te bieden.

De verzoekende partij verwees naar verschillende artikelen om dit te staven (zoals gevoegd onder stuk 6 tot en met 9 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

6. Door de arts-adviseur wordt in het advies van 27 oktober 2021 verwezen naar deze aangehaalde elementen door de verzoekende partij ("Betrokkene stelt dat zij in Griekenland geen toegang tot de nodige zorgen zou hebben en verwijst hierbij naar enkele artikels"), maar deze elementen worden vervolgens niet op een zorgvuldige manier beoordeeld.

Door de arts-adviseur wordt in reactie hierop enkel gesteld dat "uit het administratief dossier" zou blijken dat de verzoekende partij slechts korte tijd als internationaal beschermde in Griekenland hebben verbleven. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij nooit van plan was om in Griekenland te verblijven. Zij zouden tevens medische hulp hebben ontvangen in Griekenland.

Deze vermelding getuigt niet van een zorgvuldige beoordeling.

Uit het administratief dossier kan namelijk worden vastgesteld dat de verzoekende partij sinds 18 oktober 2019 verblijft in België. De diagnose van PTSS werd gesteld in België, zoals blijkt uit de stukken gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf. Mevrouw J.S. werd opgenomen op de PAAZ-afdeling in juni 2020. Zij wordt opgevolgd door een psychiater in België vanuit het opvangcentrum van Deurne (waar zij verblijft).

De arts-adviseur kan de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, waarbij werd aangehaald dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Griekenland ontbreekt, daarom niet ter zijde schuiven door te verwijzen naar hun eerder verblijf in Griekenland. De medische situatie van mevrouw J.S. is immers, zoals hierboven aangegeven, drastisch gewijzigd sinds haar vertrek uit Griekenland.

Bovendien dateren de aangehaalde elementen door de verzoekende partij (ondersteund door de stukken 6 tot en met 9) van na hun vertrek uit Griekenland. Uit het administratief dossier kan namelijk worden vastgesteld dat de verzoekende partij sinds 18 oktober 2019 verblijft in België. Ook hierom kan de arts-adviseur niet volstaan door te verwijzen naar het eerder verblijf van de verzoekende partij in Griekenland.

Hierdoor wordt artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

7. De verzoekende partij betwist voorts de beoordeling van de arts-adviseur waarbij wordt gesteld dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland.

Het beschermingsstatuut in Griekenland, waarop de arts-adviseur zich baseert voor zijn analyse, is immers niet effectief.

De verzoekende partij wijst erop dat in Griekenland het niet kan worden voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).

Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Er blijkt ook dat de toegang tot de Griekse gezondheidszorg in de praktijk om verschillende redenen wordt belemmerd (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen (zie o.a. RvV nr. 259 486 van 23 augustus 2021 en RvV nr. 259 490 van 23 augustus 2021).

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), meent de verzoekende partij dat minstens een verder en gedegen onderzoek van de verzoekende partij zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat verzoekster intensieve psychiatrische behandeling verkrijgt, hetgeen noodzakelijk is. Zij heeft nood aan stabiliteit en duidelijkheid. Dit staat vermeld in het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf. Aan deze noodzaak is niet voldaan bij een terugkeer naar Griekenland, temeer gelet op de bovenvermelde situatie in Griekenland.

De beoordeling van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig.

Hierdoor wordt artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing, aan de hand van het medisch advies van de arts-adviseur dat er integraal deel van uitmaakt en waarvan verzoekers een kopie hebben ontvangen, een motivering in feite, om te komen tot de conclusie dat het aangehaalde medisch probleem van S.H.S. niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit medisch advies gaat in op de medische situatie van S.H.S. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers de motieven die aan de bestreden beslissing

ten grondslag liggen kennen, aangezien zij deze inhoudelijk bekritisieren. De inhoudelijke kritiek, die verzoekers op de motieven uiten wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 9ter, §1, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...) De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

“(...) De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

2.5. Het medisch advies van de arts-adviseur – dat werd verstrekt in het kader van artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en waarop de bestreden beslissing steunt – dateert van 27 oktober 2021 en luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.10.2021.

Aangeleverde stukken:

- SMG dd. 19-8-2021 van dr. ? met de volgende informatie:
 - o Gekend met chronische cervicobrachialgie en vitale depressie
 - o Actueel probleem : PTSD waarvoor opname in juni 2020
 - o Actuele therapie : duloxetine, lorazepam
- Verslag psychiater dd 5-6-2020 : PTSD
- Uittreksels uit opvolging

*Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame van 38 jaar betreft van Palestijnse origine maar met verblijfsvergunning voor Griekenland
Zij lijdt aan een PTSD en heeft psychiatrische ondersteuning nodig
Actueel neemt zij als medicatie: Duloxetine en lorazepam*

Er is geen tegenindicatie tot reizen vermeld.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/ terugname

Betrokkene geniet subsidiaire bescherming in Griekenland

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken.

Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Griekenland.

Griekenland heeft een uitgebreid netwerk van private en publieke ziekenhuizen. Betrokkene kan zo nodig in één van deze faciliteiten terecht voor verdere opvolging

Ziekenhuizen waar psychiatrische opvolging verzekerd is:

[...]

Uit bijgevoegde informatie kan besloten worden dat opvolging in kader van de PTSD beschikbaar is in Griekenland. De keuze tussen een afdeling in een algemeen ziekenhuis of een gespecialiseerd centrum is aanwezig voor de patiënt

Beschikbaarheid van de medicatie:

<https://services.eof.gr/druQsearch/SearchName-iface>

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de psychiatrische opvolging in het land van verblijf, namelijk Griekenland beschikbaar is. De actueel medicatie onder vorm van duloxetine en lorazepam zij eveneens beschikbaar.

Er is dus geen enkele tegenindicatie voor terugkeer naar het land van verblijf vanuit het standpunt van beschikbaarheid van medische zorg.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/ terugname

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In Griekenland beslist de Asieldienst [...] over de verzoeken internationale bescherming. Betrokkene kreeg er de vluchtelingenstatus toegekend. Het Griekse parlement heeft een wet gestemd (Wet 4368/2016) waarin artikel 33 voorziet in een gratis toegang tot het Openbaar Gezondheidssysteem voor alle vluchtelingen, asielzoekers, en begunstigten van internationale bescherming, alsook voor zij die op Griekse bodem verblijven om humanitaire of uitzonderlijke gezondheidsredenen. Deze nieuwe wet probeert zo gratis toegang tot gezondheidszorg te garanderen voor de meer kwetsbare groepen zoals minderjarigen, zwangere vrouwen en mensen met een beperking. Om deze toegang tot de nodige zorgen te hebben moet men over een sociale zekerheidsnummer (AMKA), een Gezondheidskaart voor vreemdelingen of een Tijdelijk nummer van zorgverzekering en gezondheid voor Vreemdelingen (PAAYPA). Volgens een rapport van de Europese Commissie in 2020, hebben personen die illegaal verblijven in Griekenland maar tot een sociaal kwetsbare groep behoren (minderjarigen, zwangere vrouwen, invaliden,...) toch recht op gratis toegang tot ziekenhuizen en medische zorgen binnen het publieke gezondheidssysteem.

Asielzoekers en vluchtelingen komen ook in aanmerking voor financiële bijstand via het ESTIA-programma en het HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection).

Op het gebied van toegang sociale zekerheid geldt dezelfde gelijkwaardigheid tussen Griekse burgers en vluchtelingen of mensen met internationale beschermingsstatus. Op die manier kunnen betrokkenen ook terugvallen op sociale steun, en bijdragen als kindergeld.

Bovendien hebben asielzoekers en vluchtelingen ook toegang tot Griekse arbeidsmarkt via een werkvergunning, die gekoppeld wordt aan hun verblijfsvergunning.⁵ Betrokkene legt net als haar echtgenoot geen attest van arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer, voor. Betrokkene en echtgenoot kunnen aldus via het uitvoeren van een job mee instaan voor de eventuele kosten die gepaard zouden gaan bij de noodzakelijk geachte zorgen.

Daarnaast zijn er ook talrijke NGO's (Caritas, Rode Kruis, Leger des Heils, Artsen zonder Grenzen,...) die via medische zorgen, voedselbedelingen en het aanbieden van accommodatie vluchtelingen en asielzoekers ondersteuning geven.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat Griekenland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie. o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers worden aangenomen de behandeling en rechten van een persoon er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Betrokkene stelt dat zij in Griekenland geen toegang tot de nodige zorgen zou hebben en verwijst hierbij naar enkele artikels. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat betrokkene en haar gezin kort nadat ze de status van erkend vluchteling toegekend kregen Griekenland verlieten. Aldus hebben betrokkenen slechts zeer korte tijd als internationaal beschermd persoon in Griekenland verbleven. Uit verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure wordt er gesteld dat betrokkenen nooit van plan waren om in Griekenland te blijven, wat er eerder op wijst dat betrokkenen niet geneigd waren om hun situatie in Griekenland te verbeteren, dan dat hieruit een structureel onvermogen van de Griekse autoriteiten blijkt om te voorzien in steun en structuren aan verzoekers om internationale bescherming. Ook blijkt uit deze verklaringen dat betrokkenen wel degelijk medische hulp ontvingen in Griekenland.

Wij wijzen er ook op dat niet alle onderdanen van de Europese Unie een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur hebben. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming genieten in de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking van de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat betrokkene betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Betrokkene verkreeg de beschermingsstatus in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit de status van persoon die internationale bescherming genieten waarvan betrokkene gebruik kan maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voorzover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië 27725/10, 2 april 2013).

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf Griekenland."

2.6. De Raad benadrukt dat de medische problematiek van verzoekster werd beoordeeld vanuit een vooropgestelde terugkeer naar Griekenland, alwaar verzoekers een beschermingsstatus genieten. De Raad wijst er in deze op dat de verzoeken om internationale bescherming – ingediend door verzoekers, vergezeld van hun minderjarige kinderen – onontvankelijk werden verklaard, omdat verzoekers reeds

internationale bescherming genieten in Griekenland en omdat “dient [...] te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.” Ook de verzoeken om internationale bescherming ingediend door de minderjarige kinderen afzonderlijk werden onontvankelijk verklaard, waarbij in hoofdorde werd verwezen naar de beslissingen die getroffen werden ten aanzien van hun ouders. De ingediende beroepen tegen deze beslissingen tot onontvankelijkheid werden beide door de Raad verworpen, respectievelijk bij arrest met nummer 245 430 van 3 december 2020 en arrest met nummer 270 659 van 29 maart 2022.

2.7. Wat betreft de diagnostisering van verzoekster, wijst de Raad erop dat zowel de chronische cervico-brachialgie, als de vitale depressie, als de PTSD werden weerhouden door de arts-adviseur in zijn advies. Door in het verzoekschrift onder het kopje “De ziekte van mevrouw J.S.” deze aandoeningen uitgebreid in de verf te zetten, dit door letterlijk te herhalen wat reeds kan worden gelezen in hun aanvraag om verblijfsmachtiging, tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing, die op het advies van de arts-adviseur steunt, op het vlak van de aandoeningen van verzoekster waarmee rekening dient te worden, gehouden, incorrect of onzorgvuldig is. Verzoekers betogen verder tevergeefs dat het medisch advies van de arts-adviseur onzorgvuldig is doordat er geen effectief standpunt wordt ingenomen over de graad van ernst van de “weerhouden aandoening van verzoekster”. Immers werd de aanvraag onvankelijk verklaard, wat inhoudt dat de arts-adviseur inherent de graad van ernst van de aandoeningen van verzoekster heeft erkend en hiervoor verder onderzoek heeft gedaan. Dit volgt duidelijk uit het advies van de arts-adviseur en zijn conclusie. Er kan in dit verband nog worden gewezen op het arrest van de Raad van State van 5 november 2014 met nr. 229.072, waarin kan worden gelezen: “*Les travaux préparatoires tant de la loi du 29 décembre 2010 que de celle du 8 janvier 2012 qui, par deux fois, ont modifié l'article 9ter susvisé dans le sens d'un durcissement de la procédure, confirment le souci du législateur de ne viser que «les étrangers réellement atteints d'une maladie grave» et, partant, d'enrayer l'engouement des étrangers pour cette voie d'accès au séjour, en cas de «manque manifeste de gravité» de la maladie, et de remédier à l'«usage impropre» qui a pu en être fait, voire aux abus de la régularisation médicale (cfr. notamment Doc. parl. Chambre, sess. 2010-2011, n° 0771/001, pp. 146-147; Doc. parl. Chambre, sess. 2011-2012, n° 1824/001, p. 4; Doc. parl. Chambre, sess. 2011-2012, n° 1824/006, pp. 3-4).* (...) Depuis la loi modificative du 8 janvier 2012, si la maladie alléguée ne répond «manifestement» à aucune de ces deux hypothèses, la demande est, sur avis médical préalable, déclarée irrecevable conformément au paragraphe 3, 4°, du même article, peu importe l'existence et l'accès aux soins dans le pays d'origine.” De Raad van State wees dus op de klaarblijkelijke wens van de wetgever in 2012 om de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden. Tevens wordt er in voormeld arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat. In die gevallen dringt zich een nadere motivering op waarom een aandoening als niet ernstig wordt beschouwd. In casu werd de aanvraag zoals gezegd ongegrond verklaard wat inhoudt dat de onderzochte aandoeningen van verzoekster, waaronder de PTSD, inherent als ernstig werden beschouwd. Een verdere motivering op dit vlak drong zich dan ook niet op. Verzoekers wijzen erop dat PTSD een zeer ruim begrip is, met grote verschillen in graad van ernst. De Raad ziet niet in en verzoekers leggen ook niet uit waarom de arts-adviseur onzorgvuldig is geweest door niet de gradatie van de weerhouden PTSD te omschrijven. Alleszins werd in het overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 19 augustus 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, ook niet meer dan algemeen aangegeven dat er sprake is van “*ernstige vitale depressie ikv posttraumatische stressstoornis*”. Verder ziet de Raad ook niet in waarom het gegeven dat de arts-adviseur in zijn advies gewag maakt van het feit dat verzoekster nood heeft aan “*psychiatrische ondersteuning*” erop wijst dat hij de noodzakelijk geachte behandeling voor verzoekster niet zorgvuldig heeft beoordeeld. Ook hier dient de Raad op te merken dat in het voormelde overgemaakte standaard medische getuigschrift algemeen wordt verwezen naar “*gepaste psychiatrische ondersteuning*”, “*intensieve psychiatrische begeleiding*” en “*begeleiding door professioneel geschoolden*”. Verzoekers tonen niet aan welke specifieke door hen gesignaleerde opvolging verzoekster nodig heeft, die niet zou ressorteren onder de door de arts-adviseur weerhouden “*psychiatrische ondersteuning*”.

2.8. Wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, kan in het medisch advies van de arts-adviseur het volgende worden gelezen:

- er zijn ziekenhuizen in Griekenland waar psychiatrische opvolging verzekerd is; dit wordt nader concreet toegelicht en er wordt aangegeven dat de keuze tussen een afdeling in een algemeen ziekenhuis of een gespecialiseerd centrum aanwezig is voor de patiënt; tevens wordt de beschikbaarheid van de benodigde

medicatie nagegaan en concreet uiteengezet; hierna wordt algemeen geconcludeerd dat de psychiatrische opvolging in het land van verblijf, namelijk Griekenland beschikbaar is alsook de actuele medicatie onder vorm van duloxetine en lorazepam;

- een verblijfstitel kan niet worden afgeleverd enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid en de kwaliteit van de behandelingen in het land van onthaal en het land van gewoonlijk verblijf sterk uiteen kunnen lopen;

- het Griekse parlement heeft een wet goedgekeurd, waarin artikel 33 voorziet in gratis toegang tot het Openbaar Gezondheidssysteem voor alle begunstigden van internationale bescherming. Om de toegang tot deze zorgen te hebben, heeft men een sociaal zekerheidsnummer, een gezondheidskaart voor vreemdelingen of een tijdelijk nummer van zorgverzekering en gezondheid voor vreemdelingen nodig;

- vluchtelingen komen in aanmerking voor financiële bijstand via het ESTIA- programma en het HELIOS-project;

- er geldt gelijkwaardigheid tussen Griekse burgers en mensen met een internationaal beschermingsstatuut, op het vlak van toegang tot sociale zekerheid, zodat verzoekers kunnen terugvallen op sociale steun en bijdragen, zoals kindergeld;

- vluchtelingen hebben toegang tot de Griekse arbeidsmarkt, waarbij noch verzoeker noch verzoekster een attest van werkonbekwaamheid voorleggen, zodat zij door het uitvoeren van een job mee kunnen instaan voor de eventuele kosten van de behandeling;

- er zijn talrijke NGO's aanwezig die via medische zorgen, voedselbedeling en het aanbieden van accommodatie vluchtelingen ondersteunen;

- Griekenland dient, als EU-land, alle verdragen, wetten, ed. te eerbiedigen, waarbij in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel mag worden aangenomen dat de behandeling en rechten van een persoon met een internationaal beschermingsstatuut in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het EVRM;

- verzoekers halen artikels aan, waaruit zou blijken dat zij geen toegang zullen krijgen tot de nodige zorgen, maar uit het administratief dossier blijkt dat zij snel na het toekennen van de beschermingsstatus Griekenland hebben verlaten, waarbij zij nooit van plan waren om in dat land te verblijven, wat er eerder op wijst dat zij niet geneigd waren om er hun situatie te verbeteren, dan dat hieruit een structureel onvermogen van de Griekse autoriteiten blijkt om te voorzien in steun en structuren aan verzoekers om internationale bescherming;

- uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers in Griekenland medische hulp hebben ontvangen;

- niet alle onderdanen in de Europese Unie hebben gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren, waarbij dit ook geldt voor personen die internationale bescherming genieten in de EU; deze verschillen vormen geen vervolging of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Griekenland is als EU-land gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op het gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit de status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken;

- uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 van het EVRM niet wordt overschreden voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming.

2.9. Verzoekers wijzen algemeen op de verplichtingen van de arts-adviseur bij het onderzoek van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, herhalen vervolgens letterlijk wat ze in hun aanvraag hebben aangehaald op het vlak van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Griekenland en betogen dat de arts-adviseur de door hen aangehaalde elementen niet op een zorgvuldige wijze heeft beoordeeld. Meer bepaald vallen verzoekers erover dat de arts-adviseur met betrekking tot deze elementen "*enkel gesteld*" heeft dat uit het administratief dossier zou blijken dat zij slechts korte tijd in Griekenland hebben verbleven als internationaal beschermden, dat ze nooit van plan waren daar te blijven en aldaar toch wel medische hulp ontvangen hebben. Verzoekers achten de afweging dat zij in het verleden reeds medische zorgen hebben kunnen ontvangen in Griekenland meer bepaald onzorgvuldig, omdat de diagnose van PTSD na hun aankomst in België werd gesteld. Zij geven aan dat verzoeksters medische situatie, sinds haar aankomst in België, drastisch is gewijzigd zodat niet zonder meer kan worden teruggegrepen naar eerdere ervaringen in Griekenland.

2.10. Allereerst wijst de Raad erop dat verzoekers niets concreet inbrengen tegen de bevindingen van de arts-adviseur dat de benodigde psychiatrische opvolging en medicatie in Griekenland beschikbaar zijn. Het is niet omdat de diagnose van PTSD in België wordt gesteld, dat voormelde conclusie van de arts-adviseur niet klopt. Evenmin wordt hierdoor de vaststelling van de arts-adviseur dat verzoekers eerder

medische hulp kregen in Griekenland irrelevant. Dit toont immers aan dat medische hulp in Griekenland geen theoretische kwestie is en dat verzoekers hun weg naar medische hulp aldaar konden vinden. De Raad wijst erop dat in arrest nr. nr. 245 430 van 3 december 2020 kan worden gelezen: *“(…) dat ze toegang hadden tot medische zorgen en dat verzoekster zelfs vaak naar de dokter ging, om de dag (gehoorverslag verzoeker, p.6). (….) Verzoekster verklaarde dat ze op aanraden van de kampartsen naar de privé dokter ging, daarvoor 60 euro betaalde en medicijnen kocht. Verzoekster verklaarde voor wat betreft haar zoon en dochter dat ze voor hem antibiotica kocht (…)(…) Op de vraag hoe vaak verzoekster naar de dokter ging en welke onderzoeken ze moest laten doen verklaarde verzoekster, “Ik had toen last van mijn rug en ontstekingen ook”; “In het kamp ging ik vaak naar hen”.* Dat de arts-adviseur de eerdere ervaringen in Griekenland meeneemt om, samen met de andere in punt 2.8. opgesomde elementen, te concluderen dat de noodzakelijk behandeling beschikbaar en toegankelijk is, is dan ook niet onzorgvuldig. Het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek is in tegenstelling tot wat verzoekers laten uitschijnen, geenszins beperkt tot het *“verwijzen naar het eerder verblijf van de verzoekende partij in Griekenland”*.

2.11. Het gegeven dat verzoeksters medische situatie volgens verzoekers drastisch is gewijzigd na hun vertrek uit Griekenland, maakt de pertinente overweging in het advies van de arts-adviseur niet ongedaan dat geen attesten van arbeidsonbekwaamheid werden overgemaakt, zodat – minstens – verzoeker zich in Griekenland op de arbeidsmarkt kan begeven om de eventuele kosten verbonden aan de medische behandeling die ze zelf moeten dragen, te betalen. Zoals in het medisch advies werd aangegeven en niet wordt ontkend door verzoekers, hebben statushouders in Griekenland immers het recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoekers tonen niet aan dat dit niet zo zou zijn. De Raad wijst er voorts op dat in het reeds eerder aangehaalde arrestnr. nr. 245 430 van 3 december 2020 kan worden gelezen: *“De Raad benadrukt dat niet ter betwisting staat dat verzoeker een fitte persoon is en dat verzoekers reeds hebben aangetoond weerbaar te zijn in een situatie met kleine kinderen, over middelen te beschikken, een netwerk te hebben, toegang te hebben tot medische zorgen in Griekenland en in staat zijn om – in de zéér beperkte periode dat zij aldaar hebben verbleven, nadat zij hun beschermingsstatuut hebben verkregen – op zelfstandige wijze te voorzien in huisvesting. Zo hebben verzoekers in augustus 2018, toen de kinderen respectievelijk 2 en 7 jaar oud waren, Gaza verlaten, waar verzoeker een eigen woning had alsook een supermarkt en voor eigen rekening in de bouw werkte (gehoorverslag verzoeker, p.10). Ze reisden op legale wijze, met paspoort en visum eerst per bus naar Egypte, waarvoor ze 3000 dollar neertelden (gehoorverslag verzoeker, p.4). Daar zijn ze eerder, “meer dan 1 keer” geweest voor een behandeling om kinderen te kunnen krijgen (gehoorverslag verzoeker, p.12). Vervolgens reisden ze met een paspoort en een Turks toeristenvisum per vliegtuig naar Turkije. Na ongeveer een maand te hebben verbleven in Turkije, reisden ze per boot af naar Griekenland. Ze deden hiervoor een beroep op een smokkelaar die ze 3000 US dollars hebben betaald (vragenlijst CG verzoeker, rubriek 30). Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift (p. 3) dat ze in Griekenland op straat moesten slapen, maar dit blijkt nergens uit hun gehoorverslag. Eerst verbleven ze op het eiland Kos. Uit niets blijkt dat ze daar geen dak boven hun hoofd hadden. Nadat ze een beschermingsstatus verleend kregen, verbleven verzoekers in Athene eerst op hotel, en vervolgens in goedkope appartementen, die zij “via via” hebben gevraagd en gevonden (zie AD CGVS, gehoorverslag verzoeker, p. 6). Verderop verklaart verzoeker dat ze hulp kregen van “hun, en de Palestijnen daar hebben toen geld ingezameld, 300 of 400 euro” (gehoorverslag, p. 14). Vervolgens reizen ze met de Flixbus via Italië af naar België waarvoor ze 600 euro hebben betaald (gehoorverslag verzoeker, p. 8 en vragenlijst CG verzoeker, rubriek 31). Verzoekster verklaarde dat de kosten van de reis werden gelenigd, deels door henzelf, deels door haar broers (vragenlijst CG verzoekster, rubriek 30). Verzoeker heeft verklaard dat ze ook hulp kregen van verwanten van zijn vrouw uit Australië (gehoorverslag, verzoeker, p. 15). Zoals reeds gesteld, liggen geen – door de Raad weerhoudbare – elementen voor die erop wijzen dat verzoekers’ situatie zodanig is gewijzigd, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland diezelfde zelfredzaamheid niet langer kunnen aanwenden om hun rechten te doen gelden.”* Voorts gaan verzoekers niet in op de overwegingen in het medisch advies van de arts-adviseur dat er diverse projecten op poten zijn gezet in Griekenland – zoals het ESTIA-programma en het HELIOS-project – om statushouders te ondersteunen. Ook de overweging dat statushouders gelijkwaardige rechten als Griekse onderdanen hebben inzake sociale zekerheid, evenals de overweging dat er tal van NGO’s aanwezig zijn om de nodige ondersteuning te bieden bij onder meer medische hulp en huisvestiging, laten verzoekers onbesproken.

2.12. Met hun herhaling van hun betoog in de aanvraag om verblijfsmachtiging over *“de algemene gekende situatie in Griekenland”* weerleggen verzoekers de elementen, zoals opgesomd in punt 2.8. niet en wordt er geen afbreuk gedaan aan het voormelde dat specifiek betrekking heeft op verzoekers’ situatie en waaruit volgt dat ze hun streng kunnen trekken in Griekenland. Verzoekers verwijzen meer specifiek naar de artikels die ze als stukken 6 tot en met 9 bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging voegden. Het

betreft in casu internetlinks, waarvan verzoekers de afdruk gevoegd hebben bij hun aanvraag. Verzoekers hebben deze niet nader besproken in hun aanvraag om verblijfsmachtiging maar er zich toe beperkt ernaar te verwijzen ter ondersteuning van hun stelling dat de gezondheidszorg in Griekenland onvoldoende uitgerust is *“om de mentale problematiek die heerst in Griekenland- en waarmee mevrouw J. ook wordt geconfronteerd- op een humane manier het hoofd te bieden”*. Het komt de Raad voor dat verzoekers bezwaarlijk een uitgebreid antwoord van de arts-adviseur kunnen verwachten met betrekking tot aangehaalde internetlinks als ze niet zelf de moeite nemen om één en ander te duiden in hun aanvraag om verblijfsmachtiging en concreet de link te leggen met hun situatie. Uit de afdruk van de artikels waarnaar de internetlinks leiden, blijkt overigens niet dat het gaat om officiële rapporten van officiële instanties of van gezaghebbende NGO's maar wel om een blog van B.H. van *“Klimaka NGO”*, een artikel van M.R. van *“fairplanet.org”*, een artikel van I.S. en G.M. in Euronews, waarbij kan gelezen worden dat het opinies betreft van de auteurs die enkel henzelf binden alsook een analyse en opinie van M.P. in *“eptaeuropean”*. Voorts ziet de Raad niet in waarom verzoekers een antwoord van de arts-adviseur verwachten op de aangehaalde erbarmelijke situatie in de Griekse vluchtelingenkampen en op een rapport van IRC dat wijst op het alarmerende aantal vluchtelingen en migranten op de drie Griekse eilanden Chios, Lesbos en Samos die suïcidale gedachten hebben en depressies ervaren, onder meer door de bijkomende moeilijkheden van lockdowns door het coronavirus. Het blijkt niet en verzoekers tonen ook niet aan dat ze, als houders van een internationale beschermingsstatus, terechtkomen in één van deze kampen of op één van deze eilanden. Ook het door verzoekers aangehaalde argument dat *“asielzoekers”* geen toegang meer krijgen tot de arbeidsmarkt en het zorgstelsel, is niet dienstig in hun situatie. Zij zijn immers geen asielzoekers, doch wel statushouders. Verzoekers toonden ook niet aan dat zij niet in het bezit zouden kunnen worden gesteld van een sociaal zekerheidsnummer, teneinde toegang te krijgen tot de zorgverstrekking. De Raad ziet dan ook niet in waarom de arts-adviseur op dit alles diende in te gaan.

2.13. Verzoekers hameren er voorts op dat hun beschermingsstatuut in Griekenland, waarnaar de arts-adviseur verwijst in zijn advies, niet effectief is. Ze citeren hierbij uit arresten van de Raad die betrekking hebben op andermans situatie. Hieraan verbinden ze een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers kunnen er echter niet aan voorbijgaan dat hun verzoeken om internationale bescherming reeds werden voorgelegd aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat ze door deze laatste negatief werden afgesloten en dat het beroep tegen deze beslissingen door de Raad werd verworpen. In arrest nr. 245 430 van 3 december 2020 kan meer bepaald als conclusie worden gelezen: *“De Raad concludeert dat verzoekers geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. Het blijkt niet dat de situatie in Griekenland zodanig ernstig is dat er sprake is van structurele tekortkomingen die de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die verzoekers in hun verzoekschrift hebben opgenomen over de situatie in Griekenland en heeft ook zelf aan partijen rapporten betreffende de situatie van statushouders in Griekenland opgevraagd (...)”*. Verzoekers kunnen niet dienstig zonder meer citeren uit arresten van de Raad die niet gewezen werden t.a.v. henzelf, en deze zomaar op hun eigen situatie van toepassing verklaren. Losstaand van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, wordt elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele wijze behandeld. Wat wel pertinent is, zijn de uittreksels uit een arrest dat t.a.v. verzoekers werd gewezen, waarin hun individuele situatie werd beoordeeld (zie supra).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA